

Magdalena Olszewska, Filip Mellerowicz, Marek Ochowiak, Sylwia Włodarczak, Andżelika Krupińska

Politechnika Poznańska, Zakład Inżynierii i Aparatury Chemicznej

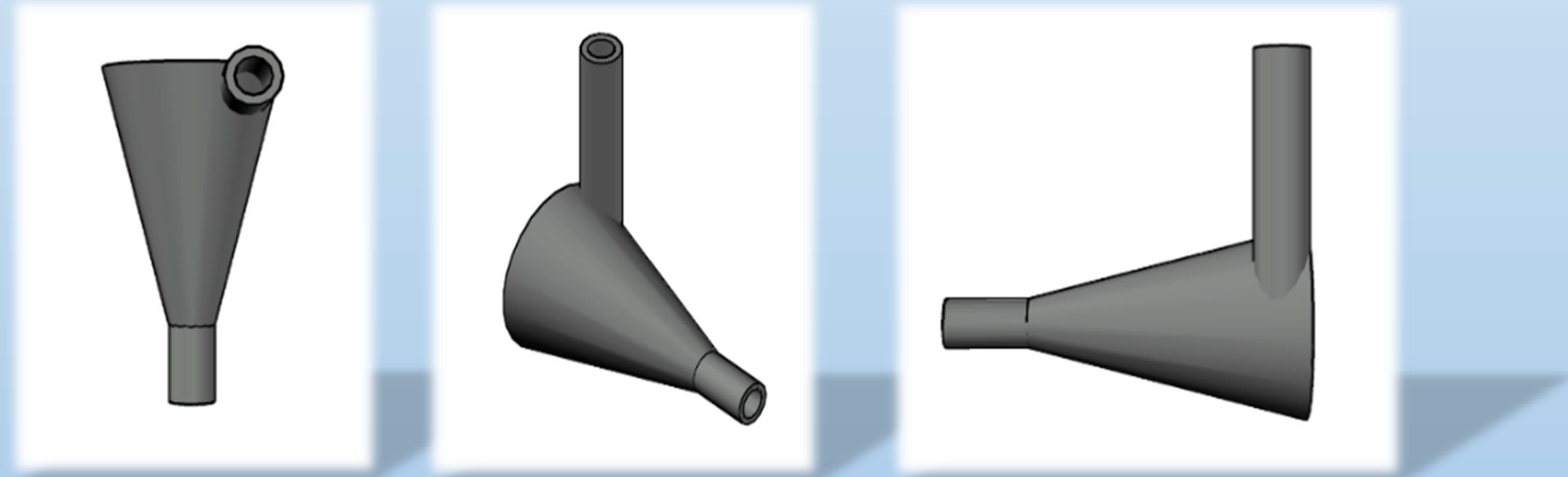
BADANIE STOŻKOWYCH REGULATORÓW PRZEPŁYWU: WPŁYW ŚREDNICY OTWORU WLOTOWEGO I WYLOTOWEGO NA WSPÓŁCZYNNIK WYPŁYWU

Wprowadzenie

Znaczący wzrost średniej sumy opadów na przestrzeni ostatnich kilkadziesiąt lat, skutkujący licznymi przypadkami gwałtownych i niezwykle wydajnych opadów, powodujący lokalne wezbrania i podtopienia, jest powodem poszukiwania nowych rozwiązań konstrukcyjnych mających na celu regulację przepływu wody opadowej. Te skrajne zjawiska hydrologiczne mają negatywny wpływ na gospodarkę wodno-ściekową, a całkowite wyeliminowanie ich negatywnych skutków nie jest możliwe, lecz istnieje wiele sposobów ich ograniczenia. Jednym z takich rozwiązań jest projektowanie oraz wdrażanie regulatorów hydrodynamicznych o różnych kształtach i rozmiarach.

Cel pracy

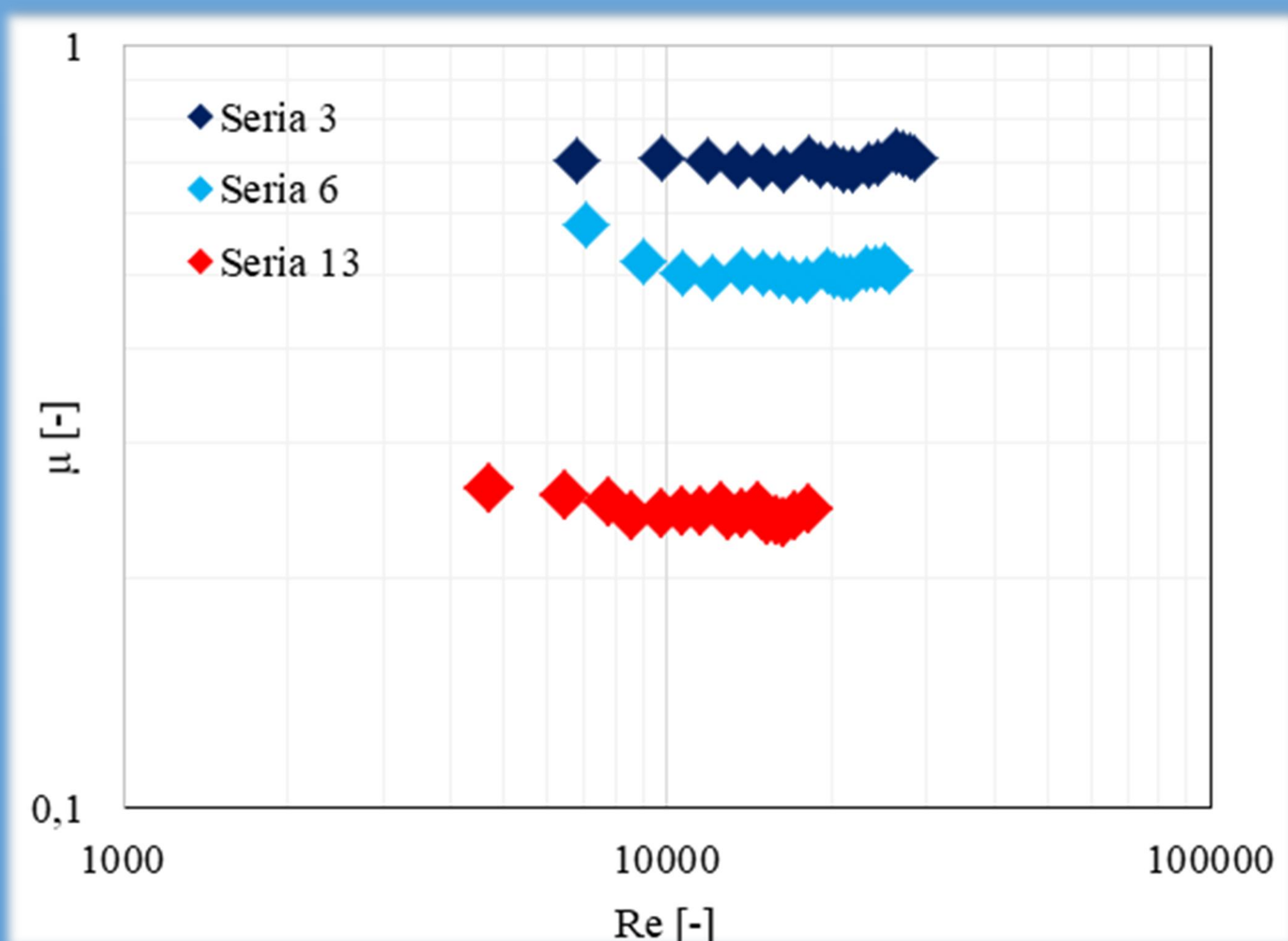
Celem pracy było określenie zależności pomiędzy geometrią regulatora hydrodynamicznego a jego działaniem dławiącym. Badania te obejmowały wyznaczenie współczynnika wypływu cieczy dla 16 regulatorów o zróżnicowanych średnicach króćców wlotowych d_1 i wylotowych d_2 , które zostały zaprojektowane oraz wykonane metodą druku 3D w technologii FFF. Stałą wartością w eksperymencie stanowiła wysokość komory stożka regulatora przepływu h_c . Wyniki te posłużyły do analizy wpływu geometrii na właściwości dławiące urządzenia.

Rys. 1. Model 3D stożkowego regulatora przepływu.

Tab. 1. Charakterystyka stożkowych regulatorów wirowych

Seria	d_1 [mm]	d_2 [mm]	h_c [mm]	$\mu_{dośw}$
1	7,45	7,60	92,30	0,54 ±0,01
2		9,45		0,60 ±0,02
3		11,65		0,70 ±0,01
4		13,75		0,70 ±0,01
5	9,35	7,60		0,40 ±0,01
6		9,45		0,50 ±0,01
7		11,65		0,57 ±0,01
8		13,75		0,66 ±0,02
9	11,40	7,60		0,32 ±0,01
10		9,45		0,37 ±0,01
11		11,65		0,48 ±0,01
12		13,75		0,47 ±0,01
13	13,40	7,60		0,24 ±0,01
14		9,45		0,37 ±0,01
15		11,65		0,42 ±0,01
16		13,75		0,47 ±0,01

Rys. 2. Przykładowe zależności współczynnika μ od Re .

Wnioski

Badania wykazały, że współczynnik wypływu, mieszczący się w przedziale od 0,24 do 0,70, wzrasta wraz z rosnącym stosunkiem d_2/d_1 , czyli stosunkiem średnic otworu wylotowego do wlotowego. Oznacza to, że zwiększenie względnej średnicy otworu wylotowego prowadzi do poprawy efektywności przepływu. Największy efekt dławiący, a zatem najmniejsza wartość współczynnika wypływu μ , wystąpił w przypadku serii 13. Ponadto, analiza rys. 2. pozwala na stwierdzenie, iż w przypadku dużych liczb Reynoldsa Re wartość współczynnika przepływu μ jest prawie stała. Wyniki te sugerują, że dalsza optymalizacja geometrii otworów może przynieść korzyści w postaci bardziej efektywnych regulatorów przepływu. Dzięki przeprowadzonym badaniom w skali laboratoryjnej możliwe jest znalezienie coraz to doskonalszych, pod względem wydajności i maksymalizacji efektów pożądanych, rozwiązań konstrukcyjnych w skali przemysłowej, które mogą być odpowiedzią na liczne problemy związane z regulacją gospodarki wodno-ściekowej.